

krachtens artikel 46 van de Faillissementswet een einde maken aan een door de failliet gesloten lopende overeenkomst, zelfs wanneer door die overeenkomst rechten worden verleend die aan de boedel tegenwerpelijk zijn.

Het loutere feit dat de goederen hierdoor een mindere verkoopwaarde hebben, verhindert op zich beschouwd niet de normale afwikkeling van het faillissement.

2. Het staat aan de curator te bewijzen dat de beëindiging noodzakelijk is voor het beheer van de boedel.

3. Het arrest stelt vast dat de curator tot staving van de wetigheid van zijn beslissing aanvoert dat ze werd getroffen in het belang van de boedel, zonder zulks evenwel nader toe te lichten.

Het oordeelt vervolgens zelf dat er geen twijfel is dat de omstandigheid dat landbouwpercelen die het voorwerp zijn van een pachtovereenkomst, een substantiële negatieve weerslag heeft op de prijs die ervoor wordt geboden.

4. Zodoende ontlast het hof van beroep de curator van de bewijslast die op hem rustte aan te tonen dat de beëindiging noodzakelijk was voor het beheer van de boedel.

Het onderdeel is gegrond.

Overige grieven

5. De overige grieven kunnen niet tot ruimere cassatie leiden.

Dictum

Het Hof,

Vernietigt het bestreden arrest behalve in zoverre dit het hoger beroep ontvankelijk verklaart.

Beveelt dat van dit arrest melding zal worden gemaakt op de kant van het gedeeltelijk vernietigde arrest.

Houdt de kosten aan en laat de beslissing daaromtrent aan de feitenrechter over.

(...)

Noot

Dit arrest vormt een interessante toepassing van de klassieke leer van het Hof van cassatie inzake beëindiging van lopende overeenkomsten na faillissement (zie hieromtrent Chr. VAN BUGGENHOUT en I. VAN DE MIEROP, “Wat baten kaars en bril, als den uil niet zien wil”, noot onder cass. 20 juni 2004, *T.B.H.* 2005, p. 253).

Dit arrest geeft een nadere bepaling van de voorwaarden waaronder de curator een lopende overeenkomst kan beëindigen: de voortzetting van de overeenkomst zou de vereffening van de boedel beletten of ten minste abnormaal bezwaren. “*Het loutere feit dat de goederen hierdoor een minder verkoopwaarden hebben, verhindert op zich beschouwt niet de normale afwikkeling van het faillissement*”.

Note

Cet arrêt constitue une application intéressante de l'enseignement classique de la cour de cassation en matière de résiliation après faillite des contrats en cours (voy. à ce sujet Chr. VAN BUGGENHOUT et I. VAN DE MIEROP, “Wat baten kaars en bril, als den uil niet zien wil?”, note sous cass. 20 juin 2004, *R.D.C.* 2005, p. 253).

Cette arrêt précise davantage les conditions auxquelles le curateur peut mettre fin à un contrat en cours: la poursuite du contrat ferait obstacle à la liquidation de la masse ou, du moins, la grèverait anormalement. “*Le seul fait qu'il en résulterait pour les biens une valeur marchande moindre, n'empêche pas, en soi, la liquidation normale de la faillite*”.